

POSTANOWIENIE

18 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Grzesiowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 18 grudnia 2023 r. w Warszawie
zażalenia G. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.
na postanowienie Sądu Okręgowego w Legnicy
z 27 września 2022 r., VI WSC 4/22,
w sprawie ze skargi G. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu
Okręgowego w Legnicy z 18 lutego 2022 r. wydanego w postępowaniu
upadłościowym P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. w upadłości,

oddala zażalenie.

(G.N.-J.)

UZASADNIENIE

1. Sąd Okręgowy w Legnicy postanowieniem z 27 września 2022 r. odrzucił skargę G. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Legnicy z 18 lutego 2022 r. wydanego w postępowaniu upadłościowym P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

2. Zażalenie na to postanowienie wniosła G. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zaskarżając je w całości. Skarżący zarzucił postanowieniu naruszenie przepisów art. 424 i art. 519² § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 53 ust. 3 i art. 223

ust. 2 ustawy Prawo upadłościowe, wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

3. Zasadniczy zarzut skarżącego dotyczył braku kognicji Sądu Okręgowego w zakresie odrzucenia skargi, gdyż kompetencja taka przysługuje mu jedynie w przypadku określonym w art. 424⁶ § 3 w zw. z art. 424⁶ § 2 k.p.c., tj. w razie nieuzupełnienia w wyznaczonym terminie braków skargi w zakresie warunków formalnych określonych w art. 424⁵ § 2 k.p.c. W pozostałych przypadkach zdaniem skarżącego o odrzuceniu skargi orzeka Sąd Najwyższy.

4. Stanowisko takie, potwierdzone przywołanym przez skarżącego orzecznictwem, zostało ukształtowane na gruncie regulacji art. 424⁶ § 3 k.p.c. o treści obowiązującej do dnia 20 sierpnia 2019 r. („skargę nieopłaconą, skargę wniesioną z naruszeniem art. 87¹ § 1 oraz skargę, której braków strona nie usunęła w terminie, sąd odrzuca na posiedzeniu niejawnym”). Natomiast nowelizacja Kodeksu postępowania cywilnego z 4 lipca 2019 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 1469) przewidziała w tym przepisie dodatkowo m.in. możliwość odrzucenia przez sąd drugiej instancji skargi „z innych przyczyn niedopuszczalnej”. Zaskarżone postanowienie miało zatem podstawę formalną w powołanej regulacji. Stąd też zarzut ten okazał się chybiony.

5. Nie jest również zasadny zarzut skarżącego, iż Sąd Okręgowy błędnie uznał, iż skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Okręgowego z 18 lutego 2022 r. jest niedopuszczalna. Rację ma bowiem Sąd Okręgowy, że przepisy art. 33 ust. 3 i art. 223 ust. 2 Prawa upadłościowego wyłączają a limine dopuszczalność w tym postępowaniu skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

6. W tej kwestii Sąd Najwyższy wyraził już jednoznaczne stanowisko (zob. postanowienie z 15 marca 2011 r., V CNP 68/10), w którym potwierdził, że od orzeczeń wydanych w postępowaniu upadłościowym skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje.

7. W związku z powyższym Sąd Okręgowy zasadnie odrzucił skargę jako niedopuszczalną. W tej sytuacji odnoszenie się do pozostałych zarzutów zażalenia jest już zbędne.

8. Z przytoczonych względów, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy oddalił zażalenie.

ł.n